134. ԻՆՔԸ ՉԻ ՄԸԽՌԽԼ, ԽԻԽՃՆ Ա ՄԸԽՌԽԼ

Մի հարուստ մի քյա̈սիբ տղի վըրեր ա ունըմ ծառա մի տարի ժա̈մա̈նա̈կով։ Մի օր էս տղեն ասըմ ա. «Աղա՛, վըրեր տարին թըմամի, ինձ ի՞նչ գես տալ»։

Ասըմ ա. «Կտամ էլի՜, ինչ խիխճս տա»։

Տարին թմամըմ ա, ասըմ ա. «Աղա՛, քյնըմ եմ»։

Սա̈ մի արասի ա տալի տըրա̈ն։ Ասըմ ա. «Աղա՛, բա ես մի արասովը վըրե՞նց քյնա̈մ իմ խիզանի կուշտը»։

Ասըմ ա. «Էտ ա, տո̈ւ ես գյիգըմ, վըրենը քյնըմ ես, քյնա̈»։

Էտ երգըմը մի մեծ զա̈նգ ա ըլել կախ ա․րած. վըրեր օքմըի ա մեռնըմ՝ քյնըմ են, ղա̈նգը տալիս են. հվաքվըմ են, հըցնըմ, թե ով ա մըեռել. ասըմ են՝ փլանը։

Էս տղին քյնըմ ա, հայ հա՛ հայ պա̈նգը տալիս ա։ Հվաքվըմ են, ասըմ են. «Էտ ո՞վ ա մըեռել»։ Ասըմ ա. «Փլան հարուստը»։

Մհել տըենըմ են նա էլ ա հըես կյա̈լի։

Ասըմ են. «Արա՛, բա էն ի՞նչ ա, էն հարուստը հըե կյա̈լիս ա»։

Ասըմ ա. «Ինքը չի մըեռել, խիխճն ա մըեռել, խի՜խճը։ Իմ կլխին սհե՛, սհե՛ օյին պիրավ»։

Հա՛ ըստի տըրա̈ն թքըմ, մըրըմ են։ Նոր տա̈ տըրա̈ հախը լըիվ տալիս ա, վեր ունըմ, քյնըմ։